

Scénář k rozhlasové reportáži

Růžena Ďordová

„Přišla jsem do školy, sedla jsem si do lavice, seznámila jsem se s paní učitelkou, a do toho přijeli policajti, že jedeme za maminkou. Takže přijeli policajti, sebrali nás a odváželi nás někam, kde jsme nevěděli kam.“

Takto vzpomíná Růžena Ďordová, narozená 17. července 1964, na svůj první školní den.

Růžena a její sestra Eva byly sociální pracovnící z rodiny protiprávně odebrány a umístěny v dětském domově v Krupce u Teplic.

„Když na to vzpomínám, tak mi to připadá jako když přijedete do koncentračního tábora.“

Vychovatelé z ní krátce po příjezdu udělali velitelku, a kvůli tomu neměla kamarády. Růženina role se ale vyvíjela.

„Ze mě byla nejlepší žákyně celého dětského domova, takže jsem jim pomáhala ještě s učením.“

A jak vnímala maminka to, že její dcery skončily v dětském domově?

„Máma nevěděla ani o tom, že se něco takového stalo. To se dozvěděla, až když přišla z práce, a to už my jsme byly pryč.“

I takhle komunistický režim Romy utlačoval. Přesto se maminka ale rozhodla o návrat svých dcer bojovat. A soud vyhrála. Růženka i její sestra tak mohly po dvou letech zpátky domů.

Dívky si našly nové kamarády a vrátily se do normálního dětského života.

„Tak jsem šla do města a seznámila jsem se tam s malýma děčkama. Ty byly o pár let mladší než já, ale jak viděly, že si s nima hraju a že se s nima bavím, tak byly každé den u nás před barákem a už mě volaly – Růžo, pojď s náma ven.“

Svým mladším kamarádům Růžena Ďordová ráda pomáhala, třeba se školou. A v dospělosti se jí milá povaha a chuť pomáhat odvděčila.

„Mě nikdo doma neudrží. Já prostě potřebuju práci. A když jsem zjistila, hned jako co jsem skončila, že je tady ta možnost, tak jsem si udělala kurz pracovníka v sociálních službách. A hned na to jsem dostala práci.“

Začátek kariéry v sociálních službách zahájila Růžena v Děčíně prací v terénu. Pomáhala dětem získávat návyky, dokonce je někdy i vodila do školy. A kde ji najdeme dnes?

„Teď pracuju v Armádě spásy v Malešicích, kde to je zase úplně něco jiného a skvělá banda a strašně moc si rozumíme, takže jsem tam strašně ráda.“

„Mě ta práce strašně moc naplňovala, strašně moc. A naplňuje.“